

درباره تنه‌ها مجموعه ورزشی محله ابودر که میزبان مسابقات ورزشی است

خانه‌ای برای فوتسال

سالن‌داری یک عشق فوتسال

حدود هشت سال است که مأمون جوانان عشق فوتسال است و میان فوتسالیست‌ها یک آشنای قدیمی است که شاید بارها و بارها در این زمین پابه‌توپ شده‌اند و از آن خاطره دارند. حدود سه سالی است که موسی فهمیده با همکاری پسرش، مسئولیت سالن را به عهده گرفته‌اند و سعی می‌کنند که خدمات حداکثری را به جوانان عشق فوتسال سالی بدهند. فهمیده که بیش از ۳۰ سال سابقه حضور در فوتسال سالن را دارد، بچه‌های شهرک شهید رجایی را خوب می‌شناسد. وقتی خبری از سالن نبود و آن‌هایی که عشق توپ و دروازه داشتند، مجبور بودند در زمین‌های خاکی بدوند، او اهل فوتسال بود. او سابقه‌ای طولانی در برگزاری مسابقات فوتسال و فوتسال دارد؛ کاری که برایش از حدی که شغل فراتر رفته و بیشتر به یک عشق تبدیل شده است. از وقتی که سالن‌های مسقف جای خودش را به زمین‌های خاکی داد، مسئولیت دو سالن دیگر را بر عهده داشته و حالا به محله ابودر رسیده است که با کمک پسرش به ورزش منطقه رونق می‌دهد. اینجا زیر نظر اداره کل ورزش و جوانان اداره و به صورت مزایده‌ای واگذار می‌شود. فهمیده می‌گوید: «چون اینجا منطقه محروم است، دوست داریم که کم نگذاریم.»

خانه ورزش

وقتی از دلایل نام‌گذاری خانه فوتسال می‌پرسیم، فهمیده می‌گوید: «هر کس خانه‌ای دارد که در آن زندگی می‌کند ولی اینجا خانه‌ای است که در آن ورزش می‌کنند! می‌خواهیم اینجا خانه ورزشی تمام کسانی باشد که ما را انتخاب کرده‌اند.» خانه را به امنیتش می‌شناسند و فهمیده دوست دارد این حس امنیت را برای کسانی که به خانه فوتسال می‌آیند، ایجاد کند. می‌گوید: «هدف ما فقط این نیست که از اینجا پول دربیاوریم، بلکه می‌خواهیم آن حس خوب را هم در اهالی خانه فوتسال به وجود بیاوریم.» شاید به همین خاطر است که وقتی تیم یا فردی برای رزرو سالن تماس می‌گیرد، دلش نمی‌خواهد که درخواستش را رد کند و به قول خودش هر جور می‌تواند با او کنار می‌آید. او از اینکه دارد در منطقه‌ای فعالیت می‌کند که هیچ امکانات ورزشی دیگری در اختیار ندارند، خوشحال است.

تنها باشگاه ورزش محله

شاید باورش سخت باشد که منطقه‌ای به وسعت ابودر تنها امکانات ورزشی اش همین سالن فوتسال باشد؛ سالنی که با توجه به وسعت و امکانات خوبی که دارد، می‌تواند بیش از پیش ظرفیت‌های نهفته ورزشی محله را نشان بدهد. مسئول سالن می‌گوید: «تا همین چند وقت پیش برای خانم‌ها هم کلاس ورزشی داشتیم که با برگزاری کلاس‌ها در پارک ریحانه، رونق کلاس‌های ما کم‌شده و تعطیل کردیم.» اما انگار فهمیده به درخواست اهالی منطقه دوباره می‌خواهد کلاس‌های بانوان را راه بیندازد. برای کسانی که باشگاه‌های کوچک و دلگیر و زیرزمین داخل شهر را تجربه کرده‌اند، سقف بلند و فضای باز خانه فوتسال، نعمتی است که قدرش را می‌داند.

اینجا؛ خانه فوتسال

هر جا که جوانی هست، انرژی‌ای هست که انگار پایانی ندارد. انگار قرار بر نشستن نیست و باید راه رفت، دوید و توپ زد. وقتی که توپ باتور دروازه آشنایی شود، انگار دنیا در لحظه گل متوقف می‌شود. بی‌اختیار یکدیگر را در آغوش می‌کشند و رویای برنده شدن را با لب‌های می‌دهند. اینجا پر است از آرزوهای پیروزی و غم شکست. پر است از رویای برنده شدن. فضای اینجا پر است از عشق به دیدن، دریل زدن و هز زدن. هوای اینجا پر است از فریادها و جیغ‌ها و شادی‌های بعد گل. شاید به همین خاطر است که همین که پایت را از در به داخل می‌گذاری، انگار تمام آن شوری که از حضور جوانان در اینجا باقی است، ناخودآگاه به سرت می‌نشیند و دلت دوییدن می‌خواهد. اینجا خانه فوتسال بزرگ ابودر است.

یک سالن ۱۵۰۰ متری

از بیرون سقف سفید نیم‌دایره‌ای، وجود سوله‌ای بزرگ در انتهای محله ابودر، نشان خوبی است که داریم به یک سالن ورزشی نزدیک می‌شویم. درهای بزرگ فضای بیرون و درختان سر به آسمان ساییده، ما را به درون سالن دعوت می‌کنند. فضای هزار و ۵۰۰ متری سالن مسقف، ظرفیت‌پذیری از ۲۵۰ تماشاگر را دارد. آنچه اینجا مشتاقانه انتظار علاقه‌مندان را می‌کشد، توپ، تور و دروازه است و سکوهایی که دو طرف در ورودی سالن ساخته شده است و گاهی میزبان تماشاگرانی است که برای تشویق تیم محبوبشان آمده‌اند.

سیده نعیمه زینبی - حضورش برای منطقه محروم از امکانات ورزشی ابودر، نعمتی است که شاید آن قدرها که شایسته است، به آن توجه نشده است. در آخرین خیابان‌های منتهی به ابودر، آرام و صبور به انتظار نشسته است تا که اندک‌اندک، جمع عاشقان فوتسال از راه برسند و رونقی به این سالن ورزشی بدهند. جنب و جوش فوتسالیست‌ها و دوییدن‌ها و صدای نفس زدن ورزشکاران با اینجا عجیب شده است؛ همان ورزشکارانی که محیط مناسبی را یافته‌اند تا ساعتی را خارج از هیاهوی دنیای بیرون به آنچه دوست دارند، بپردازند. این فرصت برای منطقه‌ای که هیچ سالن ورزشی دیگری در آن نیست، مغتنم است و ظرفیت پنهانی که دارد، هنوز برای بسیاری از مردم منطقه ناشناخته مانده است. شاید هنوز بسیاری از اهالی نمی‌دانند اینجا سالنی است که می‌توانند شب‌ها فارغ از کار روزانه دور هم جمع شوند و بازی کنند و از بودن در کنار هم لذت ببرند.